

STUDII ȘI DOCUMENTE
CU PRIVIRE LA
ISTORIA ROMÎNILOR

VII.

CĂRȚI DOMNEȘTI, ZAPISE ȘI RĂVAȘE

Tipărite în întregime sau ca regeste și întovărășite de note explicative

— PARTEA III —

ISTORIA LITERATURII RELIGIOASE A ROMÎNILOR PÂNĂ LA 1688

DE

N. IORGA

PROFESOR LA UNIVERSITATEA DIN BUCUREȘTI

EDITURA MINISTERIULUI DE INSTRUCȚIE

BUCUREȘTI

Stabilimentul grafic I. V. SOCECŪ, Strada Berzei, 59

1904

STUDIÏ ŞI DOCUMENTE
CU PRIVIRE LA ISTORIA ROMÎNILOR
VII

P R E F A Ț A

Acum patru ani tipăriam, cu cheltuiala d-lui Al. Callimachi, o *Istorie a literaturii române în secolul al XVIII-lea*, sau mai bine de la 1688 până la 1821¹.

Ea cerceta produse literare alcătuite într'o limbă, despre a cărei formație și dezvoltare n'aveam să mă ocup și se opria în momentul când se ivește literatura de imaginație și poesia.

M'am crezut dator să urmez cercetările mele și înainte de 1688 și după 1821, pentru ca astfel întreaga noastră literatură să se înfățișeze în lucrări întipărite de aceleași idei stăpînitoare și țesute după același sistem. Mi-am propus astfel să dau mai întâiu Istoria literară a veacurilor de la început, în care s'a înjghebat, prin muncitori din toate Ținuturile Romînimii, o limbă înțeleasă în toate și de care aproape două veacuri, până la rătăcirile de acum cincizeci de ani, nimeni n'a cutezat să se depărteze; să arăt formele, tot mai desăvîrșite, în care s'a strămutat pentru toată lumea acea literatură religioasă cu care încep toate popoarele creștine. Apoi era să duc înainte firul, înnodat, dar nu rupt, de mine la data de oprire 1821, pentru ca să însemn cu toată nepărtenirea și în deplina cunoștință a motivelor, împrejurărilor contemporane și urmărilor, mersul, lupta între sine, biruința viitoare și încetarea curentelor în veacul al XIX-lea întreg.

Astăzi pot da cetitorilor, acelor cetitori cari aū primit cu bucurie, ca un lucru folositor, sau une ori și cu iubire, ca un lucru frumos, *Istoria literaturii în veacul al XVIII-lea*, un vo-

¹ București, Minerva, 1901, 2 vol. și o broșură de tablă.

lum de proporții mult mai restrînse — după cum e, de al-minteri, și subiectul —, în care se înfățișează începuturile literaturii românești și cărțile bisericești contemporane cu cronicile cele d'întăiu, de care cronică am vorbit în Excursurile la publicația mea menționată.

S'ar părea că aceste scrieri, păstrate astăzi în manuscrise de multe ori neîntregi și stricate, în tipărituri sfâșiate de vremi grele și de vremi nepioase, n'ar avea interes decît pentru teologul care ar voi să-și dea seamă de calitatea cărților sfinte ce se întrebuintău la noi în deosebitele timpuri, pentru filolog, care urmărește în cele forme de limbă dispărute, pe care le descopere cu plăcere și le adună cu îngrijire, sau, în sfîrșit, pentru bibliograf, care vrea să știe ce tipărituri anume au ieșit din teascurile muntene, destul de vechi — cînd privește cineva întinderea tiparului în Răsărit —, din cele ardelenene, ceva mai nouă, sau din cele ce s'au așezat, mai târziu, în Moldova. Ele ar putea sluji decî numai la studii de exegesă, la cercetări lexicografice și la investigații bibliografice.

Căci în ele nu e nimic original. Sînt numai traduceri: din slavonește întăiu, din ungurește, din nemțește chiar, apoi și din grecește. Partea de prelucrare, adausă pe lîngă traducere, e de tot mică. Întăia operă întru cîtva originală e Psaltirea în versuri a lui Dosoftei Mitropolitul Moldovei, din al treilea sfert al veacului al XVII-lea.

Poate exista un interes literar, un interes sufletesc, un interes național în asemenea împrejurări?

După ce am străbătut materialul și am cîștigat concluziile, putem spune hotărît că acest interes există.

A urmări, în adevăr, aceste traduceri e a merge pe urma celor d'întăiu pași pe cari poporul român îi face pe drumul greu al culturii, în care individualitatea, originalitatea, libertatea apar numai foarte târziu la toate neamurile, și mai ales la unul care a trăit în împrejurări așa de puțin priincioase ca al nostru. Vedem întăiu pe sătenii și popii Maramureșului, cari auzise pînă atuncî numai mormăitul neînțeleș al cărților slavone, încălzindu-se pentru legea creștină curată pe care o

răspîndia în pragul veacului al XV-lea Ioan Hus Cehul și care lumină ca un vesel răsărit de soare de pe rugul lui de suferințe și de moarte. Unul dintre acești popi cuteză, în mănăstirea maramureșeană din Perî saū aiurea, prin acele părți, să dea pentru întăia oară o parte din Scriptură în românește; acum întăiū slovele străine, chirilice, servesc pentru a însemna pagini întregi pe limba noastră. E aceasta numai un fenomen filologic saū literar-bisericesc și nu vorbește el oare și — să zicem — inimii noastre?

Trece un veac și jumătate. Ardealul e cucerit de Reforma calvinilor și a luteranilor. Patroni literari de altă nație îndeamnă pe un cleric muntean fugar, Coresi, să tipărească vechile tălmăcirii husite. El face aceasta, și, în curînd saū tot-odată, se adaugă traduceri nouă. Publicațiile ardelene se răspîndesc mai mult saū mai puțin în toate părțile. Românul de pretutindenii se deprinde a înțelege cartea românească în forma traducerilor maramureșene și ardelene.

În același timp, înrîuriri polone mai ales aduc întrebuințarea acestei limbii a poporului în hîrtiile Domnilor și boierilor, în zapisele tirgurilor și satelor. Cine cetește aceste răvașe și invoieli și urice, simțește numai o plăcere științifică străbătînd rîndurile duioaselor acte de de mult, care înseamnă o revoluție, o mare revoluție în folosul nostru?

Și iată că, în Moldova și în Țara-Românească, Mihail Moșalîe călugărul și călugărul Varlaam, care ajunse Mitropolit al Moldovei, tălmăcesc mai departe și mai bine decît innaintașii; mirenii îi ajută intru aceasta, un logofăt Eustratie, un Udriște Năsturel. Iarăși se întemeiază tipografia: în Iași, în Govora, în Deal, în Cîmpulung, mănăstirile muntene, în Tîrgoviște chiar. Tălmăcirile vechi, ce se îngrămădesc, trec iarăși prin teascuri și se răspîndesc ducînd cu ele limba literară. Ardealul dă și el cele d'întăiū traduceri învățate.

O nouă oprire: răscoale, războaie și multă nenorocire. Dar acel care va fi Mitropolitul cel nou al Moldovei, Dosoftei, lucrează în chilia sa, tălmăcind din nou, și mai bine, unele orî, lucruri nouă. Cînd se îngrămădesc cărțile gata, se face tipografia din mănăstirea Cetățuii de lîngă Iași, și iarăși circulă cărți nouă.

Și acum li se răspunde din Țara-Românească. Șerban Cantacuzino e Domn, de la 1678. Fratele său Constantin Stolnicul e cel mai învățat boier al timpului său. Domnul are un plan mare: el va da toată Biblia, nu Muntenilor, ci neamului românesc. Și el dă acestuia «ale lui dintru ale lui», căci Biblia de la 1688 cuprinde, unificînd, limpezind, curățind, tot ceia ce se lucrase mai frumos până atunci.

Apoi trei tipografii muntene lucrează la cărți de învățătură, la cărți de petrecere chiar. Ele încep a da rugăciunile de care aū nevoie preoții. Exemplul lui Dosoftei e urmat cu izbîndă. Cînd Brîncoveanu, urmașul lui Șerban, se duce la moarte, în Constantinopol, preoții aveau de pe ce face toată slujba și toate cetirile în românește.

E puțin și e indiferent aceasta ?

Eū am crezut că nu, și am scris această carte cu iubire pentru oamenii de a căror muncă și de ale căror însușiri e vorba aici. Înțelegînd-o și scriind-o astfel, nu o îndrept numai către specialiști, către profesori și către clericii luminați, ci o dau întregului public cult al Romînilor, care, între atîtea altele, folositoare și nefolositoare, trebuie să știe de unde și mulțămită cui scrie limba pe care astăzi o înțelege tot neamul și în care mai mult decît în orice el se simte *unul singur*.